01/09/2026

Το μήνυμα της εορτής του Αγίου Αλεξάνδρου από τον Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Στον Ιερό Ναό Αγίου Αλεξάνδρου Καρδίτσης χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία την Κυριακή 30 Αυγούστου, ημέρα κατά την οποία η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του εν αγίοις πατρός ημών Αλεξάνδρου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος.

Με αφορμή το Αποστολικό Ανάγνωσμα της ημέρας, από το τελευταίο, 16ο κεφάλαιο της Α΄ Επιστολής του Αποστόλου Παύλου προς τους Κορινθίους, ο

Μητροπολίτης αναφέρθηκε στις παροτρύνσεις με τις οποίες ο Απόστολος ολοκληρώνει την επιστολή του, αναδεικνύοντας παράλληλα τη σημασία της αγάπης, της πνευματικής εγρήγορσης και της καρποφορίας στη ζωή κάθε χριστιανού.

Όπως τόνισε, ο Απόστολος Παύλος, ολοκληρώνοντας την επιστολή του προς την

Εκκλησία της Κορίνθου, την οποία ο ίδιος είχε ιδρύσει, καταλήγει σε μια σειρά από ιδιαίτερα σημαντικές προτροπές. Το σημερινό Αποστολικό Ανάγνωσμα ξεκινά με τέσσερις προστακτικές: «Γρηγορείτε, στήκετε εν τη πίστει, ανδρίζεσθε, κραταιούσθε».

Πρόκειται για τέσσερις κατευθύνσεις που δεν αφορούν μόνο την εποχή των πρώτων χριστιανών, αλλά αποτελούν διαρκή πρόσκληση για κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να παραμένει κοντά στον Θεό.

Πρώτη είναι η προτροπή «Γρηγορείτε». Ο χριστιανός καλείται να βρίσκεται

διαρκώς σε εγρήγορση, να έχει πνευματική νήψη και να μην επιτρέπει στον εαυτό του να απομακρύνεται από τον Θεό. Η πνευματική ζωή, όπως υπογράμμισε, απαιτεί συνεχή προσοχή, καθώς ο άνθρωπος εύκολα παρεκκλίνει, εύκολα πέφτει και εύκολα απομακρύνεται τόσο από τον Θεό όσο και από τους συνανθρώπους του.

Η απομάκρυνση αυτή μπορεί να ξεκινήσει ακόμη και από την αδυναμία μας να αποδεχθούμε τους άλλους ανθρώπους, να τους αγαπήσουμε και να τους ευχηθούμε το καλό. Μπορεί, όμως, να οδηγήσει ακόμη και σε απομάκρυνση από τον ίδιο μας τον εαυτό. Γι’ αυτό και η Εκκλησία, μέσα από τη διδασκαλία και την ασκητική παράδοση των Πατέρων, μιλά για τη νήψη, για τη διαρκή δηλαδή πνευματική επαγρύπνηση, την οποία ο χριστιανός καλείται να καλλιεργεί σε όλη του τη ζωή.

Η δεύτερη παρότρυνση του Αποστόλου είναι «στήκετε εν τη πίστει». Να παραμένουμε σταθεροί στην πίστη μας, ακλόνητοι στα ορθόδοξα δόγματα και στις αλήθειες της Εκκλησίας. Το παράδειγμα του Αγίου Αλεξάνδρου, του οποίου τη μνήμη τιμά η Εκκλησία, αποτελεί χαρακτηριστικό υπόδειγμα αυτής της σταθερότητας.

Ο Άγιος Αλέξανδρος, όπως σημείωσε ο κ. Τιμόθεος, παρέμεινε σταθερός στην

πίστη και αγωνίστηκε για την υπεράσπιση της Ορθοδοξίας. Μάλιστα, σε προχωρημένη ηλικία, περίπου 83 ή 84 ετών, δεν σταμάτησε να αγωνίζεται. Περιόδευσε σε πολλές περιοχές, ενημερώνοντας τις κατά τόπους Εκκλησίες για τις αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, η οποία πραγματοποιήθηκε στη Νίκαια το 325 μ.Χ. και στην οποία ο ίδιος είχε συμμετάσχει ως πρεσβύτερος και εκπρόσωπος του Επισκόπου Βυζαντίου Αγίου Μητροφάνους.

Η ζωή του Αγίου Αλεξάνδρου, επομένως, αποτελεί ένα έμπρακτο παράδειγμα της αποστολικής προτροπής να παραμένουμε σταθεροί στην πίστη. Δεν αρκεί μόνο να γνωρίζουμε την πίστη μας, αλλά χρειάζεται να αγωνιζόμαστε ώστε να μην παρεκκλίνουμε από αυτήν και να μην επιτρέπουμε σε κανέναν να μας παρασύρει στην αμαρτία και στην απομάκρυνση από τον Θεό.

Στο σημείο αυτό ιδιαίτερη αναφορά έγινε στην ανάγκη να έχουμε στη ζωή μας ισχυρό και ακλόνητο φρόνημα. Ο άνθρωπος χρειάζεται να έχει δύναμη και εσωτερική σταθερότητα, ώστε να μπορεί να αντιστέκεται σε όσα επιχειρούν να τον απομακρύνουν από τον πνευματικό του προσανατολισμό. Η πίστη δεν μπορεί να παραμένει μόνο μια θεωρητική γνώση, αλλά χρειάζεται να γίνεται τρόπος ζωής.

Ακολουθούν οι παραινέσεις «ανδρίζεσθε, κραταιούσθε», με τις οποίες ο Απόστολος Παύλος καλεί τους χριστιανούς να είναι δυνατοί και να πράττουν με γενναιότητα. Η πραγματική δύναμη, όπως επισημάνθηκε, δεν βρίσκεται στις ανθρώπινες δυνατότητες και μόνο, αλλά πηγάζει από τον Ιησού Χριστό και από τη δύναμη του Θεού.

Ο άνθρωπος καλείται να αγωνίζεται φιλότιμα και φιλόπονα μέσα στην καθημερινότητά του, ώστε η πνευματική του ζωή να παραμένει σταθερή και αμετακίνητη. Από το μικρότερο μέχρι το μεγαλύτερο έργο που αναλαμβάνει, χρειάζεται να υπάρχει γνώση, συνείδηση και εσωτερική αποδοχή αυτού που πράττει. Δεν αρκεί να κάνουμε κάτι μηχανικά ή επειδή απλώς μας το ζητούν. Πρέπει πρώτα να το γνωρίσουμε, να το κατανοήσουμε και να το κάνουμε κτήμα μας, ώστε στη συνέχεια να μπορέσουμε να το εφαρμόσουμε ουσιαστικά.

Ιδιαίτερη σημασία απέδωσε στη λέξη «γνώση», επισημαίνοντας ότι στην Παλαιά Διαθήκη η έννοια της γνώσης συνδέεται με τη σχέση και τη γνωριμία. Η γνώση, επομένως, δεν αποτελεί απλή διανοητική πληροφόρηση, αλλά προϋποθέτει σχέση και ουσιαστική κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος μπορεί να κατανοεί

βαθύτερα όσα καλείται να πράξει και να τα μετατρέπει σε τρόπο ζωής.

Όλες όμως αυτές οι παροτρύνσεις του Αποστόλου Παύλου καταλήγουν σε μία κεντρική προϋπόθεση: «πάντα ταύτα εν αγάπη γινέσθω». Όλα να γίνονται με αγάπη. Η εγρήγορση, η σταθερότητα στην πίστη, η δύναμη και ο αγώνας δεν μπορούν να καρποφορήσουν πραγματικά εάν δεν διαπερνώνται από την αγάπη του Θεού.

Η αγάπη αποτελεί το πρίσμα μέσα από το οποίο αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο όλες οι πράξεις του ανθρώπου. Χωρίς αυτήν, ακόμη και μια πράξη που εξωτερικά μπορεί να φαίνεται σωστή κινδυνεύει να χάσει τον πραγματικό της προσανατολισμό και να μην οδηγήσει στην πνευματική καρποφορία που επιδιώκει ο χριστιανός.

Στη συνέχεια, ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στον Στεφανά, τον οποίο χαρακτηρίζει «απαρχή της Αχαΐας». Η συγκεκριμένη λέξη αποτέλεσε ακόμη ένα βασικό σημείο της ομιλίας, καθώς, όπως παρατήρησε ο Μητροπολίτης, πολλές φορές διαβάζουμε τα λόγια της Αγίας Γραφής χωρίς να στεκόμαστε στο βάθος των λέξεων και των εννοιών τους.

Η «απαρχή» δεν σημαίνει απλώς τον πρώτο σε σειρά. Στην παράδοση της Εκκλησίας και στη βιβλική γλώσσα, η απαρχή συνδέεται με τους πρώτους και καλύτερους καρπούς που προσφέρονταν στον Θεό. Έτσι και ο Στεφανάς δεν χαρακτηρίζεται απλώς ως ο πρώτος που πίστεψε και βαπτίστηκε στην Αχαΐα. Ο Απόστολος Παύλος τον παρουσιάζει ως άνθρωπο που καρποφόρησε πνευματικά μέσα στην Εκκλησία.

Πίστεψε, εργάστηκε, κήρυξε, δίδαξε και παραδειγμάτισε με τη ζωή του. Η προσωπική του πορεία έγινε αφορμή ώστε να οδηγηθούν και άλλοι άνθρωποι στην πνευματική ζωή. Γι’ αυτό και ο χαρακτηρισμός «απαρχή» έχει ιδιαίτερη βαρύτητα. Δεν περιγράφει απλώς μια χρονική προτεραιότητα, αλλά μια ζωή που έφερε καρπούς και τους προσέφερε στον Θεό και στους ανθρώπους.

Από αυτή την έννοια της απαρχής προκύπτει και ένα ουσιαστικό μήνυμα για τη ζωή όλων. Ο κάθε άνθρωπος καλείται να γίνει «απαρχή», να καρποφορήσει μέσα στην πνευματική του ζωή, στις σχέσεις του με τους άλλους και μέσα στην κοινωνία. Οι πράξεις του δεν πρέπει να έχουν ως τελικό σκοπό την προσωπική προβολή και τη δική του δόξα, αλλά να αποβλέπουν στη δόξα του Θεού και στην πνευματική ωφέλεια των συνανθρώπων του.

Όπως τονίστηκε, υπάρχει ο κίνδυνος ακόμη και τα καλά που κάνουμε να τα κάνουμε με κέντρο τον εαυτό μας, επιδιώκοντας να δοξαστούμε εμείς. Η χριστιανική ζωή, όμως, καλεί τον άνθρωπο να αλλάξει αυτόν τον προσανατολισμό. Ό,τι πράττει, να το πράττει ώστε να δοξάζεται ο Θεός, να ωφελούνται οι άνθρωποι και να παράγονται καρποί που έχουν πραγματική αξία και διάρκεια.

Η «απαρχή», επομένως, δεν είναι κάτι που αφορά μόνο τους Αγίους ή τους πρώτους χριστιανούς. Είναι ένας διαρκής τρόπος ζωής. Είναι η πρόσκληση να μην περνά ο άνθρωπος από τη ζωή χωρίς να αφήνει πνευματικό καρπό, αλλά να γίνεται ο ίδιος αφορμή καλού για τους γύρω του. Να προσφέρει, να στηρίζει, να διδάσκει με το παράδειγμά του και να μεταδίδει στους άλλους αυτό που ο ίδιος έχει βιώσει.

Με αυτόν τον τρόπο, οι τέσσερις παραινέσεις του Αποστόλου Παύλου συνδέονται μεταξύ τους και αποκτούν ένα ενιαίο περιεχόμενο. «Γρηγορείτε», ώστε να μην απομακρυνόμαστε από τον Θεό. «Στήκετε εν τη πίστει», ώστε να παραμένουμε ακλόνητοι στις αλήθειες της Εκκλησίας. «Ανδρίζεσθε, κραταιούσθε», ώστε να έχουμε τη δύναμη να αγωνιζόμαστε και να στεκόμαστε σταθεροί στις δυσκολίες. Και πάνω απ’ όλα, «πάντα ταύτα εν αγάπη» να γίνονται, ώστε ο αγώνας μας να οδηγεί σε πραγματική πνευματική καρποφορία.

Κλείνοντας, ο Μητροπολίτης κάλεσε τους πιστούς να κρατήσουν στη ζωή τους

αυτές τις προτροπές και να τις μετατρέψουν σε καθημερινό τρόπο ζωής, έχοντας ως πρότυπο τον Άγιο Αλέξανδρο. Η μνήμη του Αγίου, ο οποίος παρέμεινε μέχρι το τέλος σταθερός στην πίστη και αγωνίστηκε με δύναμη για την Ορθοδοξία, αποτελεί διαρκή υπενθύμιση ότι η πνευματική ζωή απαιτεί εγρήγορση, σταθερότητα, δύναμη, αγάπη και καρποφορία.

Η ευχή είναι ο Άγιος Αλέξανδρος να ευλογεί όλους, να αγιάζει τη ζωή των ανθρώπων και να δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τη σωτηρία και τον αγιασμό τους, ώστε ο καθένας, μέσα από τον προσωπικό του αγώνα και τις καθημερινές του πράξεις, να μπορεί να προσφέρει στον Θεό και στους συνανθρώπους του τους δικούς του πνευματικούς καρπούς.

Ο ΑΓΙΟΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

